

[Bjørn Westh]

Men ellers må jeg sige, at jeg synes, ministeren er god til at finde de rigtige udtryk. Det er øget forarbejdning og udvikling af jordbrugsprodukter, der skal til. Det mener jeg ministeren har fuldstændig ret i, og det har ministeren også talt meget om. Der har været satset alt for lidt på forskning og produktudvikling i jordbrugssektoren. Jeg mener at kunne huske, at Landboforeningerne selv har opgjort, at mens der i industrien var beskæftiget 40 pr. 1.000 ansatte i udviklingsarbejde, har der i landbrugets forædlingsindustri kun været ansat 7 pr. 1.000, og det var endda inklusive forsknings- og udviklingsarbejdet i spritfabrikkerne og sukkerfabrikkerne, så der har ikke været meget tilbage til de enkelte mejerier og slagterier i den indsats.

Det er, som om landbruget har været mere optaget af at lave store fusioner og prøve at få dem til at hænge sammen rent teknisk: hvordan skal mælkeruterne være osv. osv. Det har taget alle kræfterne, og så har man ikke haft tid til produktudvikling; det er en fejl, som jeg tror at også forædlingsindustrien i dag selv erkender.

Den må altså gøre noget, den må oppe sig, komme op på dupperne, som jeg næsten kan høre ministeren sige, og det skal den, for ellers kan vi ikke klare os. EFs priser kan vi ikke leve af, vi skal have nogle bedre priser, og derfor skal vi også lave bedre varer; de skal være sundere, mere ernæringsrigtige og også helst mere tiltalende end andre. De skal passe til alting, også til mikrobølgeovne.

Vi er altså enige i den tankegang, der ligger bag arbejdet med dette lovforslag og bag det arbejde, der er foregået landbrugserhvervet og ministeriet imellem. Det er produktudvikling og markedsføring, der skal have et skub fremad. Men skal det absolut være for offentlige midler? Hvis det skal det, må vi i hvert fald sikre os, at de offentlige midler fører til en merindsats, sådan at vi ikke bare nu giver offentlige tilskud til noget, der alligevel ville blive lavet i de forskellige virksomheder. Det, vi har brug for, er et løft og ikke bare tilskud til de aktiviteter, man alligevel ville have foretaget. Man har jo regnet med at opprioritere aktiviteterne selv, og det skal de også selv være med til at betale.

Landbrugsministerens bemærkninger i § 3 om, at virksomhederne blot skal sandsynliggøre, at der er tale om en styrket udviklingsaktivitet, set i sammenhæng med, at det be-

villingsnævn, der enerådigt skal kunne give tilskuddene, skal sammensættes hovedsagelig af organisationernes egne folk, giver ikke meget håb om, at det virkelig vil være et løft til nye ting, der kommer her, men i stor udstrækning vil være virksomhederne, der sidder og bevilger penge til hinanden, og det kan de nok godt blive enige om.

Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt, at industriministeren i sit arbejde med en øget produktudvikling og markedsføring gør et stort nummer ud af, at når en sådan offentlig støtte lykkes og der kommer et produkt, der giver indtægter, så skal støtten tilbagebetales til det offentlige, der så kan bruge pengene til ny støtte, der så forhåbentlig også kan give et godt resultat.

Det har landbrugsministeren ikke med her. Jo, det er med, hvis man har taget patent. Sådan er det ikke for industrien. Selv om man ikke tager patent, skal man alligevel betale støtten tilbage. Hvorfor er der ikke overensstemmelse her? I henhold til dette lovforslag gives der jo også støtte til udvikling af maskiner. Hvorfor skal maskiner i forædlingsindustrien behandles anderledes med hensyn til produktudviklingsstøtte end maskinudvikling i den øvrige industri? Det hænger ikke sammen efter vores mening. Moderniseringen, som industriministeren er gået ind for, har landbrugsministeren glemt i sit forslag. Hvorfor det? Kan industriministeren virkelig støtte dette forslag, der går afgørende imod et nyt princip, som han har kæmpet meget for i sin egen lovgivning?

Her må vi sige, at hvis disse penge ikke går til noget, der ellers ikke ville være blevet lavet – og vi føler os ikke overbevist om, på den måde det er stillet op her, at ministeren kan sikre sig det – kunne man nævne mange andre gode ting, man kunne støtte i stedet for: forskning og forsøgsvirksomhed i statens egne institutioner, udvikling af biogasanlæg, fælles gylleanlæg, bedre vejrtjenester, oplægningsstøtte i forbindelse med marginaljorder, distribution af økologiske varer og en lang række andre ting.

Vi vil gerne se på i udvalget, om det var bedre at støtte den slags ting, hvis dette bare er støtte til noget, der ville blive gjort alligevel.

Et par korte spørgsmål til sidst: Er det EF-medholdeligt? Er det ikke udtryk for et stort bureaukrati at bede Tulip, der har en